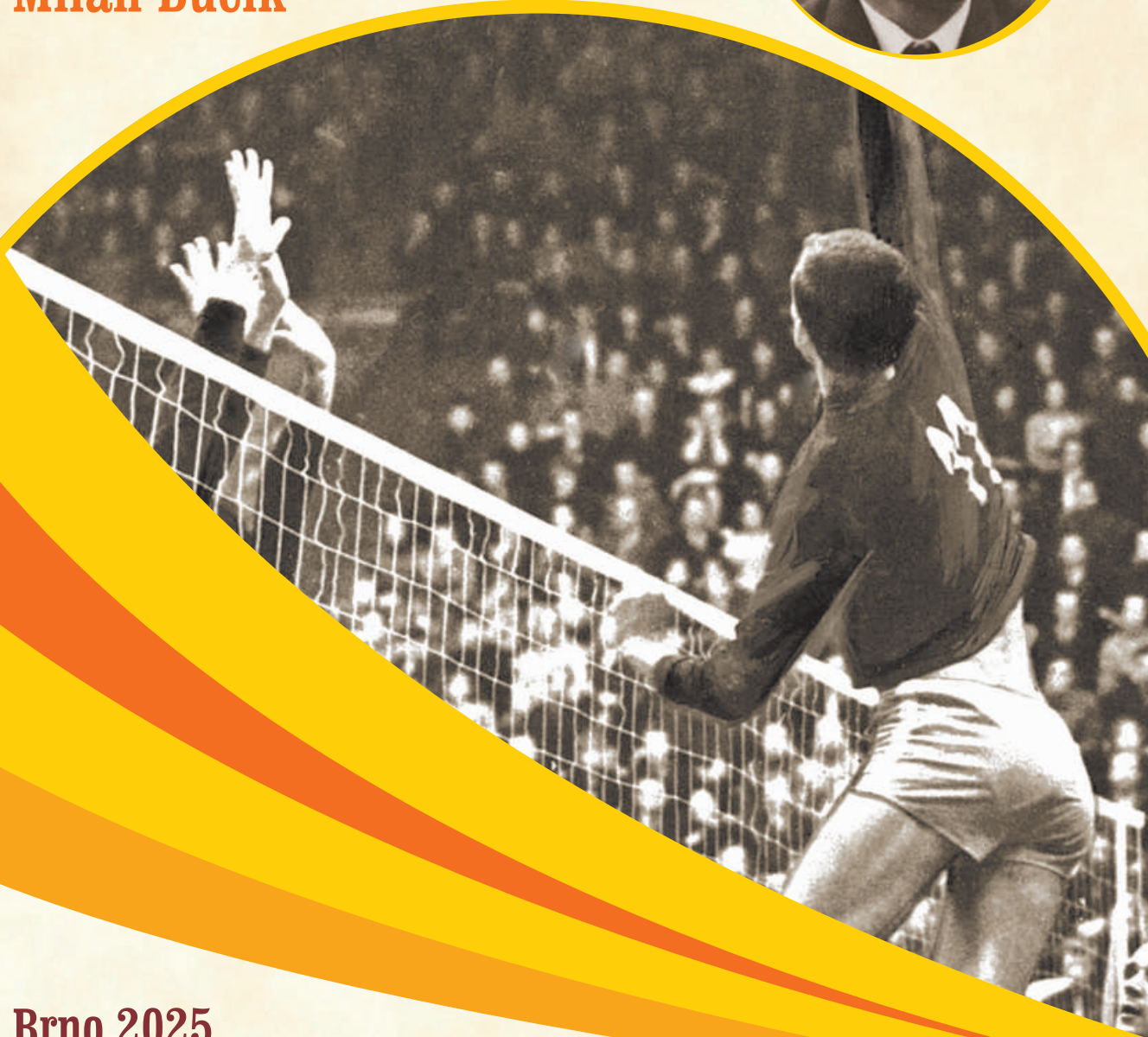


Zlatá doba nejen brněnského volejbalu

Příběh Karla Lázničky

Milan Bučík



Brno 2025

Prolog

Když jsem dopisoval tuto knihu, sledoval jsem s velkým zájmem zápasy našeho národního volejbalového týmu na letošním mistrovství světa, kde pod taktovkou kapitána reprezentace Adama Zajíčka málem dosáhl na medaili a nakonec skončil na čtvrtém místě. Měl jsem velkou radost, protože právě Adam je pokračováním jedné z legend této knihy – Lubomíra Zajíčka, dlouholetého reprezentanta, výborného hráče a parťáka, se kterým a proti kterému jsem hrával. Mimo jiné je nositelem bronzů z OH v Mexiku a stříbra z ME 1971 v Itálii. Jeho syn Dušan Zajíček získal se Zbrojovkou v roce 1990 její poslední ligový titul. A jeho vnukem je právě Adam Zajíček, kapitán české reprezentace. Tento vpravdě rodinný příběh je hodný následování.

V dnešním světovém volejbale je obrovská konkurence a ti nejlepší hledají neustále cesty, jak být ještě lepší. Ti, co s nimi bojují, přemýšlí, jak je porazit a předejít. O dobrém a mimořádném výsledku rozhodují často maličkosti, kromě nezbytného sportovního štěstí také vůle, psychická odolnost a nejtvrďší tréninková práce, která se občas neobejde bez bolesti. Ti nejlepší dělají minimum chyb i za nejvyššího herního nasazení, ale to předtím museli všechno natrénovat. Dobrý tým tvoří dobrá parta, kde jeden druhému přeje úspěch a pracuje i za něho. Pak se mohou splnit i cíle, které vám ještě před rokem připadaly nedostižné. Nic neposouvá výkonnost hlavně mladých hráčů tak dopředu jako utkání s těmi nejlepšími světovými soupeři. Požádal jsem Adama, zda by nenapsal k této knize pár slov, která by mohla být také inspirací pro současnou mladou sportovní generaci – a zde jsou:

“K tak krásnému a vznešenému sportu jako je volejbal mě přivedla má mladší sestra Eva. To díky ní mám volejbalový život, jaký mám, ale nebyla to jen má sestra, která měla blízko k volejbalu, dá se říct, že celá naše rodina má vztah k tomuto sportu. Můj dědeček byl úspěšným, poctivým a skvělým reprezentantem, můj táta taktéž, strýc byl skvělým hráčem, moje máma byla všestrannou a šikovnou volejbalistkou, teta a sestra taktéž. Volejbal jsem měl celé dětství před nosem, ale paradoxně jsem jej nechtěl hrát, v mládí jsem si vybral fotbal, protože jsem měl volejbal za “ženský” sport, ani nevíte, jak jsem se v té době mýlil.

Dnes píší tato úvodní slova jako dlouholetý reprezentant, kapitán národního týmu, který se nedávno vrátil z veleúspěšného tažení na MS na Filipínách, jako pětinasobný účastník ME, vítěz Zlaté evropské ligy, trojnásobný mistr ligy a vítěz Českého poháru.

Nic z toho by nebylo, kdybych nedal na podpurná slova mé sestry, zážitků z volejbalových tréninků mého táty a nespočet vtipných historek mého dědy Luboše, který by byl na mě nesmírně pyšný, kdyby se toho všeho dožil.

Volejbal je krásný, ale zároveň těžký sport. Můj táta mi říkával, “kopat míč po zemi, nebo driblovat s míčem umí téměř každý, ale udržet míč ve vzduchu, aniž by se dotknul podlahy, to už jen tak někdo nesvede” a říkal to se vším respektem k ostatním sportům a sportovcům.

Pokud chcete vědět, jak se dříve hrávalo, v čem hráči bojovali na palubovkách zlaté éry nejen českého volejbalu, ale i toho brněnského, s chutí se pusťte do četby a užijte si každý řádek této knihy.

To vše a nejen to, vám, milí čtenáři, přeji z celého srdce,.

váš Adam Zajíček.

V Brně 8. října 2025

Obsah

Prolog	4
Obsah	5
1 Úvod	8
2 Co bylo na počátku	12
Plán cesty do Číny z deníku Bořivoje Turka	19
3 Památné okamžiky klubu a reprezentace	20
První titul 1946	20
Medailové šampionáty 1952–1968	21
1. MS 1952 Moskva stříbro	21
2. ME 1955 Bukurešť zlato	22
3. MS 1956 Paříž zlato	23
4. ME 1958 Praha zlato	24
5. MS 1962 Moskva stříbro	25
6. OH 1964 Tokio stříbro	27
7. MS 1966 Praha zlato	29
8. ME 1967 Istanbul stříbro	31
9. OH 1968 Mexiko bronz	31
Zájezd do Jižní Ameriky 1966	32
Mistrovské tituly 1965–1971	36
Druhý titul 1965 – Spartak ZJŠ Brno	36
Třetí titul 1967 – Spartak ZJŠ Brno	37
Čtvrtý titul 1969 – Zbrojovka Brno	38
Pátý titul 1970 – Zbrojovka Brno	39
Šestý titul 1971 – Zbrojovka Brno	40
Šampionáty 1970–1976	41
1. MS 1970 Bulharsko 4. místo	41
2. ME 1971 Itálie stříbro	41
3. OH 1972 Mnichov 6. místo	42
4. MS 1974 Mexiko 5. místo	42
5. OH 1976 Montreal 5. místo	43
Cesta za titulem 1974	44
Zbrojovka v PMEZ 1968–1975	49
Vítězové jednotlivých ročníků PMEZ	51
Některé nezapomenutelné zápasy Zbrojovky v PMEZ	51
Cesta Pohárem mistrů ke stříbru v roce 1975	53
Přehled zápasů v PMEZ v letech 1968–1990	59
Zájezd do Itálie 1975	63

Mistrovství Evropy a Světový pohár 1985	67
Poslední titul 1990	70
4 Příběh Karla Lázníčky	73
Vznik legendárního dorostu Zbrojovky	78
„Desatero přikázání“ volejbalisty	80
Taktická příprava týmu před zápasem	85
Služba v mančaftu	87
Karel proti šesti	88
Karlův Štědrý den	89
Boskovice	91
Středisko vrcholového sportu	93
Taroky a týmové oslavy	95
Společná dovolená	96
Hanka a Kajas Lázníčkoví vzpomínají na otce	97
5 Legendy a další osobnosti	99
Pavel Schenk	101
Drahomír Koudelka	105
Vladimír Petlák	109
Jaroslav Stančo	113
Milan Řezníček	115
Lubomír Zajíček	116
Antonín Procházka	116
Cyril Krejčí	117
Bronislav Mikyska	118
Vlastimil Vykydal	119
Miroslav Čada	119
Zdeněk Václavík	120
Zdeněk Haník	121
Jaroslav Šamšula	121
Funkcionáři	122
Vladimír Herka	122
František Böhm	123
Miroslav a Jiří Tomanové	123
Vladimír Spirit	123
Leopold Jebáček	125
6 Další historky, názory a vzpomínky	126
1. Alžír 1964 a Jugoslávie 1965	126
2. Tři reprezentační trenéři Pavla Schenka	127
3. Pelé	128

4. Matsudaira a Japonci	130
5. Turnaj mistrů v Lipsku	134
6. Rumuni.	137
7. Zátpek	139
8. Kondra	140
9. Příběh Melissy Vargas	142
10. Dukla Liberec	146
11. Bratrské dvojice	156
12. Boxerský klub	157
13. Letní spartakiáda spřátelených armád (LSSA) Kuba 1977.	160
14. Brněnské kluby a volejbalový život	162
Slavoj Juliánov	163
Technika Brno	164
RH Brno	165
Tesla Brno	165
15. Máleňkij naprávo – bum!	167
16. Vzpomínky na Karla	168
Drahoš Koudelka	168
Mirek Čada	169
Zdeněk Václavík	169
Cyril Krejčí	171
Jaroslav Šamšula – 48 let ve službách volejbalu	172
17. Profil volejbalisty zlaté doby	173
Tělesné dispozice hráčů A-týmu Zbrojovky mezi roky 1946–1990	177
7 Přílohy	178
7.1 Mistrovské tituly Zbrojovky Brno	178
7.2 Zápas PMEZ Zbrojovka Brno 1968–1990	184
7.3 Medailisté OH, MS a ME	188
7.4 Reprezentanti v československém národním mužstvu v letech 1947–1990 ..	191
7.5 Nejlepší hráči roku Československa ze Zbrojovky Brno	191
7.6 Seznam hráčů a osobností historie Zbrojovky	192
7.7 Výběr z dobového tisku	207
8 O autorovi	396
Jmenný rejstřík	398
Přezdívky hráčů (podle jmen)	400
Přezdívky hráčů (abecedně)	401

1 Úvod

Tato kniha měla být napsána tak před čtyřiceti lety, kdy většina těch nejslavnějších, kteří se zasloužili o největší úspěchy nejen brněnského, ale celého československého volejbalu, ještě žila. Zmiňovaná „zlatá“ doba je ozdobená tituly mistrů světa a Evropy, medailami z olympijských her, dvěma vítězstvími v Poháru mistrů evropských zemí, spoustou mistrovských titulů a dalších skvělých vítězství. Úspěchy, o kterých si dnes můžeme jen nechat zdát. V současnosti to zní neuvěřitelně, ale tým Zbrojovky a jeho světoví soupeři dokázali přilákat na antukový kurt na Kounicově ulici sedm tisíc diváků, naplnit při finále PMEZ starý zimní stadión v Lužánkách a v roce 1959 na turné v Šanghaji hrát před šedesáti tisíci diváky na fotbalovém stadiónu, kde uprostřed pořadatelé postavili volejbalový kurt.

Hráč a trenér Karel Lázníčka, hlavní postava brněnského volejbalového příběhu, vychoval spoustu vynikajících hráčů, kteří se zasloužili o největší úspěchy nejen brněnského, ale celého československého volejbalu. Připomeneme si zde jména největších legend – Pavla Schenka, Vládi Petláka, Drahoše Koudelky a řady dalších. Kniha se snaží autenticky přiblížit dané období, není ale jen výčtem výsledků, medailů a statistik, najdete v ní i řadu historek, novinových článků, vzpomínek a názorů. Snaží se ukázat, že tehdejší generace hráčů, která milovala svůj sport, uměla nejen tvrdě bojovat a trénovat, ale také žít normální životy mladých mužů, kterým nedělalo problém se v dobré volejbalové partě společně pobavit a odvázat.

Tak, jak jdeme životem, u mnohých z nás dochází k tomu, že začneme ve vyšším věku vzpomínat a bilancovat. Když jsme ve staré gardě Zbrojovky po Karlově smrti v roce 2010 obnovili pravidelná setkávání, snažili jsme se společně dát dohromady zajímavé fotografie, novinové články a další vzpomín-

ky na naše „junácká“ léta. Moc jsme toho ale nenašli. Naše doba nebyla digitální, sociální sítě ani internet neexistovaly. Hráli jsme zápasy a trénovali a málokdo měl u toho obětavou manželku, partnerku nebo rodiče, kteří byli připraveni něco vyfotit, případně skládat fotky a novinové výstřižky do hráčské kroniky. Byli jsme pohlceni mládím a tréninkem, většina z nás ani neměla fotoaparát a pár fotek mělo šanci vzniknout maximálně na našich delších zahraničních zájezdech.

Asi dvacet let vedu golfový web, na který přispívám různými články o cestách za golfem po celém světě a v této souvislosti se mi před časem v hlavě usadila myšlenka, že bych si chtěl sám pro sebe sepsat vzpomínky na svá volejbalová léta. Když jsme se o tom začali bavit i na našich setkáváních, viděl jsem u svých volejbalových kamarádů, že i oni by něco podobného uvítali. V době, kdy Lázníčka, Petlák a Drahoš Koudelka ještě žili, jsem intenzívně podnikal, práce měla přednost a na tyto věci nebyl čas. To už ale nejde vrátit. Některé vzpomínky a události odvál čas anebo se staly příliš mlhavými. A bohužel už mezi námi, s výjimkou Pavla Schenka, nejsou ani hlavní aktéři celého příběhu, jejichž vzpomínky a vyprávění by dodaly knize ty správné kontury a zaplnila se některá prázdná místa, která jsme my „pozůstalí“ už nedokázali nahradit. Ale uvědomil jsem si zároveň, ať je situace jakákoliv a je velká nejistota, co vše se podaří odvyprávět, jaké fotografie, novinové a jiné články a televizní šoty se podaří nalézt, co všechno najdeme v archívech, že tahle doba byla tak výjimečná a nesmí být zapomenuta jako svědectví této volejbalové éry a lidí, kteří ji vytvořili. Někdo naprosto zásadně, jiní méně a někteří třeba jen tím, že u toho také tak trochu a nějak v té době byli. To ale není vůbec podstatné, všichni jsou nějakou součástí tohoto příběhu. A tak jsme se společně rozhodli do toho jít a tuto

historii v nějakém rozsahu zachytit. První tři měsíce jsem potřeboval, abych vůbec zjistil, co všechno použitelné se nachází v nejruznějších osobních a jiných archívech a pozůstalostech. Nelehké bylo i najít kontakty na všechny lidi, kteří by byli schopni tyto podklady a informace poskytnout. Dohledat údaje zejména o nežijících osobnostech bylo obtížné, některé kontakty a potomci zmizeli, nebylo se už koho zeptat a občas se něco hledalo a našlo i na pomnících na hřbitově. Řadu údajů se podařilo dohledat až v matrikách a pomocí nejruznějších prostředníků, skoro až detektivním způsobem. Některé informace jsem i přes veškerou snahu nenašel. Teď mám na mysli zejména osobní údaje v adresáři hráčů, kteří prošli prvním týmem Zbrojovky.

Stále jsem přemýšlel, jak knihu co nejlépe uchopit. Nechtěl jsem, aby to byl jen přehled statistik a výsledků, ale aby co nejvíce vypovídala o době, kdy se dokázaly ve volejbale v Brně i v reprezentaci neuvěřitelné věci. Chtěl jsem, aby byla co nejpravdivější, vyznívala pozitivně, obsahovala i vzpomínky a zajímavá vyprávění a přinesla tak reálné svědectví o naší volejbalové době. Konec konců i chlupatá historka, která by normálně nepřekročila dveře pánské šatny, se dá zpracovat tak, že je přijatelná a neurazí.

Rámec i obsah knihy se postupně upřesňovaly. Asi dvakrát jsem změnil i název a podtitul knihy, a to poté, co jsem si i po rozhovorech s některými hráči uvědomil, že se vlastně všechno podstatné točí od začátku kolem hráče a trenéra Karla Lázníčky. Všechny fotky, noviny, knížky a ročenky rozložené na mém stole mi ukázaly, že to je on, kdo je hlavní osobou a spojovacím elementem celého příběhu. Dosáhl skvělých úspěchů jako hráč reprezentant a v Brně k volejbalu přivedl a vychoval ty největší hvězdy. Založil legendární dorost, který se pak stal kostrou mužstva, sbírajícího od roku 1965 mistrovské tituly a domácí i mezinárodní úspěchy jako na běžícím páse.

Publikace mapuje počátky brněnského volejbalu spojené se vznikem samostatného československého státu, s důrazem na období asi od roku 1959 až do posledního ligového mužského titulu v roce 1990. I když přece jenom to hlavní proběhlo v letech 1962–1975 a v ještě v letech 1985 a 1990. Do období po roce 1990 jsem se i přes některé výzvy z okolí už pouštět nechtěl. Přece jenom jsem to už jako hráč neprožil a nedovedl jsem si představit, jak bych dohledával většinu informací. I když vím, že i v tomto období, byť není ověřeno žádným titulem, prošlo týmem několik výborných hráčů a reprezentantů.

Knihy se věnuje jen prvnímu mužstvu Zbrojovky a jejím hráčům, není o jiných družstvech, ani o dorostu, béčku nebo veteránech. Ani o brněnských volejbalistkách, které by si něco podobného také zasloužily. I tak bylo materiálu na zpracování dost. Přílohou je i jmenný rejstřík hráčů, kteří se větší nebo menší mírou o slavnou éru zasloužili. Tento seznam obsahuje i řadu zajímavých údajů o hráčích, které jsem se snažil i ve spojení s nimi prověřovat, u některých nežijících už se jen odhadovalo. Věřím, že jsem na nikoho nezapomněl, jsou to všechno volejbalisté, kteří hráli v prvním týmu, buď jako členové základní sestavy nebo základního kádru, který ve Zbrojovce představovalo v těch dobách asi 16 hráčů, včetně někdy i výborných dorostenců, které Lázníčka rád zařazoval do tréninkového procesu ligového týmu a tím urychloval jejich sportovní růst. Většina hráčů měla nějakou přezdívku, ta vždycky vznikala až ve Zbrojovce, nepamatuji si, že by s ní někdo přišel zvenku. A pokud ji někdo náhodou měl, ve Zbrojovce dostal jinou. Často je s přezdívkou spojena nějaká historka nebo tělesná či jiná vlastnost. Za pozornost stojí informace o dosahu ve výskoku, který snese srovnání i po padesáti letech se současnými hráči a to naše generace byla v průměru o deset centimetrů menší než ta současná.

Dnes, po roce a půl intenzivní práce, která se teď chýlí ke konci, věřím tomu, že se cíl, kterým je tištěná publikace, podařil.

Musím poděkovat svým spoluhráčům a dalším lidem ze svého okolí, bez kterých by nebylo možné dílo v takovém rozsahu realizovat.

Největší dík patří Pavlu Schenkovi, jeho hráčská volejbalová kronika pečlivě zpracovávaná řadu let manželkou Alenou mi pomohla se zmapováním období 1962–1972. Strávil jsem u něho v Bratislavě mnoho hodin, Pavčo je skoro poslední žijící držitel stříbra z OH v Tokiu 1964, mistr světa z roku 1966, stále žije volejbalem, pořád se o něj hodně zajímá a jeho názory a vzpomínky byly velkým obohacením publikace. Velkou část jeho kroniky s dobovými novinovými články, rozhovory, průběhy a výsledky mnoha šampionátů jsem s jeho laskavým svolením umístil do přílohy *Z dobového tisku*. Při popisu a hodnocení dřívějších období jsem rád čerpal a upřesňoval si podklady z jeho knih. Celá tato kapitola poskládaná i z dalších zdrojů a pramenů je nesmírně autentická a více než cokoliv jiného charakterizuje dané období. Bez této části by celý příběh nebyl úplný. Musím říci, že čtení některých pasáží bylo osobně i hodně emoční, některé vzpomínky se už po letech ztratily nebo přinejmenším hodně vybledly a znovu je najít bylo překvapující.

Velice mi pomohla Mirka Pluháčková, dcera našeho sekretáře Vládi Herky, zapůjčila mi k dalšímu zpracování otcův zbrojoväcký archiv, nebo alespoň to, co z něho našla. Pomohla mi dostat se do badatelný České televize v Líšni, jejich digitálnímu archívu, kde jsem vypátral desítky různých volejbalových filmových šotů z utkání Zbrojovky i reprezentačního mužstva Československa, které jsem po dalších úpravách a otextování nechal umístit na web Volejbalu Brno, kde je mohou sdílet s dalšími fotografiemi a dokumenty volejbaloví příznivci i širší sportovní veřejnost. Svými cennými radami

mi pomohla zvýšit úroveň této publikace. Pomohla mi také se získáním některých novinových podkladů v Moravské zemské knihovně v Brně.

Jsem vděčný Hance a Kajasovi Láznickovým, že mi zapůjčili zbytky otcova archívu, společně na něho zavzpomínali a pomohli objevit něco, v co jsem už nedoufal, staré informace o legendárním zájezdu do Číny v roce 1959, které jsme vypátrali v letitém čísle časopisu Košíková – Odbíjená.

Děkuji Věrci a Nadě Koudelkovým, manželkám Drahoše a Mirka, věrným opatrovatelkám jejich odkazu a volejbalových archívů za zapůjčení množství materiálů, fotografií a dalších podkladů včetně cenných informací, které jsem mohl v této knize uplatnit. Nemohu zapomenout na naši návštěvu Arkuse (Mirka Koudelky) v Rohatci asi rok před jeho smrtí, kdy jsem poprvé viděl některá jeho fotoalba a staré novinové výstřižky, a kde jsem si uvědomil, že by se přece jen mohlo podařit část historie z archívních dokumentů vypátrat.

Děkuji nestorům Zdeňku Václavíkovi a Zdeňku Ovesnému, kteří patří k nejstarším žijícím pamětníkům slavné éry, za jejich vzpomínky a vyprávění, zapůjčení fotografií a sepsaní vybraných textových podkladů, které jsem v knize rád použil.

Jsem zavázaný Milanu Řezníčkovi za zapůjčení jeho osobního archívu, který mu řadu let dělali rodiče, velmi obohatil tuto knihu, zejména v popisu událostí z let 1968–1975.

Můj dík patří Cyrilovi Krejčímu a Zdeňku Haníkovi za jejich vzpomínky a názory, které rovněž přispěly k lepšímu popisu vybraných událostí, zejména v roce 1985 a 1990.

Nesmím zapomenout na Mirka Čadu, stále aktivního a úspěšného trenéra VK Prostějov, který stál Karlovi po boku mnoho let, znal ho jako málokdo a dodnes je důstojným trenérským pokračovatelem jeho odkazu. Navíc jako hráč působil v mužstvu Zbrojovky neuvěřitelných šestnáct sezón.

Děkuji řadě svých spoluhráčů, kteří se snažili každou nějakou fotografií nebo vzpomínkou přispět ke vzniku této knihy. Ne všechny fotky by se do ní vešly a tak je budu postupně umísťovat a popisovat na webu Volejbalu Brno, kde je budou moci sdílet hráči i sportovní veřejnost.

Při psaní knihy jsem čerpal některé informace, zejména z výsledkové části, ze Zlaté knihy československého volejbalu (autoři Miloslav Ejem, Václav Věrtelář, Zdeněk Vrbenský).

Při zpracování vybraných archívních podkladů pro knihu – zejména fotografií a novinových výstřihků, z nichž byly některé i více než 60 let staré, léty zažloutlé a některé fotky poškozené a málo kvalitní, jsme se snažili udělat maximum, aby se tato kvalita co nejvíce zlepšila. Byly to hodiny retušování, opakovaného skenování a vylepšování fotek a novinových stránek. Tam, kde jsme chtěli informace nebo fotografii za každou cenu v knize mít, jsme je museli „prohnat“ i pomocí často toho nejlepšího softwaru včetně prvků umělé inteligence..

Navštívil jsem archív Českého volejbalového svazu v Praze a od pana Carby získal některé podkladové dokumenty. Pan Věrtelář mi ochotně pomohl s některými chybějícími fotografiemi reprezentačního mužstva, a to zejména z let 1952–1976.

V knize nemohu vyloučit drobné nepřesnosti, ale podobné nesrovnalosti byly často i v podkladových materiálech a zmiňovaných publikacích, které popisovaly stejné události a ze kterých jsme občas čerpali. Tím mám na mysli zejména různé volejbalové ročenky, které v průběhu let vyšly. Hodně času nám vzalo i dohledávání fotografií mistrů

republiky. Chtěl jsem, aby byly z hlediska hráčů co nejpřesnější a to bylo někdy obtížné mimo jiné i proto, že třeba hráč v týmu nebyl celou sezónu nebo fotka s hráči mistrovského týmu neodpovídala danému roku, ale byla třeba o rok posunuta.

Musím hodně poděkovat svému kolegovi z firmy a bývalému řediteli divize Nakladatelství PC-DIR Zdeňku Novotnému. Využil jako profesionál své dlouholeté zkušenosti, když jsme v roce 1993 zprivatizovali nakladatelství VUT a v řadě dalších let jsme tiskli a vydávali většinu skript a vědeckých publikací pro brněnské VUT a Masarykovu univerzitu. Kromě řady prací spojených s přípravou této knihy dokázal trpělivě z často desítky let starých vybledlých fotografií, zažloutlých novin a časopisů, „vyretušovat a vyrobit“ materiály výrazně vyšší kvality. Pokud se to přes veškerou snahu někde nepovedlo, tak nám to prosím odpusťte. Věřím, že i tak čtenář ocení autentičnost a význam dokumentu, bez kterého by publikace podle mě nebyla úplná.

Tady to všechno máte a zkuste se ponořit do starých volejbalových časů. Myslím, že tato doba a volejbalové události můžou být v řadě věcí inspirací i pro dnešní mladou generaci. A většině mých spoluhráčů a kamarádů se u ní bude dobře vzpomínat.

Knihu věnuji své drahé ženě Evě, která trpělivě snášela skutečnost, že jsem byl rok a půl zavřený ve své domácí pracovně a věnoval se psaní a můj již tak nízký podíl na domácích pracech se díky této činnosti ještě zmenšil.

V Brně 3. října 2025

Milan Bučík

email: milan.bucik@pcdir.cz

2 Co bylo na počátku

Historie se shodne, že volejbal vznikl v roce 1895 v USA, ale už ne na tom, kdo ho hrál nejdříve. Zda hasiči z Chicaga, kteří si krátili dlouhou chvíli (zrovna, když nehořelo) přehazováním míče přes natažený špagát nebo žáci pana Wiliama Morgana, ředitele školy YMCA v Holyoku, který jako první rozdělil tělocvičnu nataženou sítí a jako první stanovil základní pravidla této hry. Jmenovala se napřed „mintonette“ až o něco později se vžil dodnes platný název volejbal. První zadání znělo dopravit plácáním míč na druhou stranu k soupeři a hned to druhé bylo, komu spadl míč na zem, udělal chybu.

Pravidla se postupně vyvíjela, hra se přesunula z tělocvičen ven do přírody, stala se velmi oblíbenou a pomocí národních a mezinárodních poboček YMCA se začala masově šířit po celém světě.

Mezinárodní volejbalová federace FIVB, u jejíhož zrodu v roce 1947 bylo jako zakládající člen i Československo a člen výboru volejbalového oddílu Zbrojovky Brno Vladimír Spirit, dnes sdružuje 222 členských států světa a hrají ho stovky miliónů lidí. Všeobecně se akceptuje, že po plavání a fotbalu je volejbal třetím nejrozšířenějším sportem na světě.

Výsledky první světové války umožnily v roce 1918 vznik samostatného československého státu a mladá republika se začala rozvíjet ve všech směrech. Skončilo Rakousko-Uhersko, s ním další dvě světová impéria Rusko a Německo a začala nová epocha. President USA Wilson a mírová jednání vítězných mocností ve Versailles dali šanci novému samostatnému Československu a to se jí chopilo ve všech směrech. Největší organizovaná síla v tehdejší republice – organizace Sokola – sehrála významnou roli pro klidný přechod k parlamentní republice a svým sportovním základem, velmi dobrou organizovaností a přítomností v každém menším městě i na venkově umožnila masivní rozvoj sportu na všech úrovních.



Dr. Ervín Buchníček byl výraznou osobností brněnského volejbalu a jediným reprezentantem v období mezi oběma světovými válkami. Sám k tomu říká:

„Dělali jsme kde co. Plavali, atletili, hráli tenis, ale volejbalem jsme skutečně žili. Metodické příručky tenkrát neexistovaly a tak jsme pilně sledovali všechny novinky a na stadióně je hodiny zkoušeli.“

Buchníček a jeho mladí spoluhráči o sobě dali vědět v roce 1926 – a to je rok vzniku historie brněnského volejbalu. Ten československý se datuje od roku 1921. Parta mladých dorostenců kolem Buchníčka překvapila už v roce 1926, kdy skončila třetí na mistrovství Brna za vítěznou Technikou. Pro tuto sestavu Kocúr, Jebavý, Mindl, Černý, Zdražilík a Buchníček to byla vstupenka mezi nejlepší hráče „volejbalové“ Moravy. Pomohla k tomu jejich výhra nad Sokolem Kroměříž, družstvem, které vítězilo napříč republikou.

Plán cesty do Číny z deníku Bořivoje Turka

Bohužel z pamětníků už dnes nikdo nežije, nedochovalo se moc podkladů, já a pár mých vrstevníků si pamatuje jen několik historek, o kterých Karel výjimečně mluvil ve vzácnějších chvílích, kdy mělo družstvo na cestách trochu volno.

Celé turné bylo propagací československého volejbalu, mistrů světa z roku 1956, bylo dohodnuto na nejvyšší úrovni a Karel metodicky předváděl místním trenérům základy a různé herní prvky tehdejšího vrcholového volejbalu.



Po příletu do zasněženého Pekingu si svolal do tréninkové haly asi padesát trenérů a metodiků ze severní Číny a předváděl jim, jak se správně odbíjí obouruč vrchem. Bagr se představil na vrcholových soutěžích až tak v roce 1965 a tak dobrá hra prsty patřila k základním dovednostem. V těch dobách se podání běžně bralo na prsty. Den předtím na tréninku Zbrojovky si Karel poranil šlachy na ruce a měl zraněné dva prsty na levé ruce, které nemohl pořádně narovnat. Po asi dvoudenní instruktáži i jiných volejbalových prvků a činností Karel Číňany „propustil“ a povídá: „Jedeme teď na jih a budeme tady zpátky asi za měsíc a více. Zase se uvidíme a vy mi ukážete, jak vám to jde.“ A taky že ano, za více než měsíc byla Zbrojovka zpátky a Karel povídá shromážděným Číňanům: „Tak povídejte, jak

vám to jde a co jste se naučili.“ A Číňani na to: „Karle, fakt dobrý, všechno nám myslím jde velmi dobře. Jen nám prosím ještě ukaž, jak máme správně krčit ty dva prsty na levé ruce.“

Za zmínku stojí, že zápas s výběrem provincie Šanghaj se hrál na zdejším fotbalovém stadiónu, kde pořadatelé postavili uprostřed volejbalový kurt. Diváci se shromáždili na fotbalové ploše blízko u kurtu a přišlo jich údajně šedesát tisíc. Před pár lety Poláci jako organizátoři mužského mistrovství světa uspořádali jeden venkovní zápas, na kterém se shromáždilo více než padesát tisíc diváků.

V srpnu 2023 byl ale tento počet překonán ve Spojených státech na univerzitním utkání Nebraska Huskers versus Omaha, který venku vidělo neuvěřitelných devadesát dva tisíc diváků.

Turné bylo pro všechny účastníky velikým zážitkem, užívali si přírody, památek i vyhlášené kuchyně. Karel nejvíce vzpomínal na slepici v čokoládě. Před odletem bylo domluveno s novinářskou obcí, že Mirek Rusek a Leoš Handlíř budou akreditovanými dopisovateli brněnského tisku, tato zpráva dokonce vyšla v brněnských novinách, ale o jejich zprávách jsme nenašli v rodinných ani jiných archívech žádnou zmínku.

Po návratu z Číny se liga vyvíjela nadějně a Zbrojovka dlouho vedla tabulku. Závěr však kvůli poklesu formy neustála. Do čela oddílu nastoupil místo Miroslava Chlupa nový předseda František Böhm. Pro ligová družstva vyvstala nová povinnost, mít vlastní dorost a starat se o něj. V roce 1960 byli nově zařazeni do týmu Pavel Schenk, Miroslav Koudelka a Ladislav Novotný a byli pro klub přínosem. Plánovaný klubový zájezd do Tunisu a Itálie se vydařil, Brňané porazili národní mužstvo Tunisu a také mistrovské týmy Itálie a Bulharska. S velkými nadějemi klub sledoval výkonnostní růst Pavla Schenka, tehdy už na vojně v Dukle Kolín a reprezentanta Československa, jehož čas měl brzy přijít. Ale to už se pomalu začala rodit nová nejslavnější éra brněnského volejbalu.

Náš útvar spadl pod tankové vojsko a hloupým nápadem našich lampasáků bylo nacvičit obsazení tanku v určitém náročném časovém limitu. Pro nás volejbalisty, kteří jsme byli v průměru o třicet centimetrů vyšší než průměrný tankista, bylo dosažení normovaného času nemožné a tak důstojníci od toho záměru naštěstí brzy ustoupili.

V přípravě na MS bylo šestnáct vyrovnaných hráčů a já měl štěstí, že jsem se do závěrečné nominace dostal. Byl jsem nejmladším hráčem mužstva. Po několika startech proti slabším soupeřům jsem byl stále častěji nominován i do zápasů se silnými soupeři, kde se rozhodovalo o zisku stříbrné medaile. O našem umístění rozhodly zápasy s Bulhary 3:1, vítězství s Brazílií 3:2. Zápas s Polskem, kde jsme prohrávali 0:2 a dokázali vyhrát, byl po všech stránkách vynikající a byl vyhlášen nejlepším zápasem šampionátu. S Japonci, kteří se tehdy už začali drát do světové špičky a přišli s převratnými novinkami, podáním „padající list“ a rychlíky, jsme si poradili

3:0. Prohráli jsme jen 0:3 s vynikajícími Rusy. V tom čase si nahrávač splnil svůj hráčský úkol, když nahrávka byla dostatečně vysoká a přesná a nepříliš daleko od sítě. Základem a podmínkou úspěšnosti útočníka byl bohatý úderový rejstřík, od tvrdého útoku diagonálou, po čáře, útoku přes blok, vytlučení bloku, ulívky nebo sklepy na střed hřiště. Podmínkou úspěchu bylo samozřejmě i vhodné načasování a taktické využití těchto úderů a jejich střídání podle hesla, že soupeř nesmí nikdy tušit, co z ruky útočníka vzejde. Můj bratr Petr, také velmi dobrý volejbalista,razil zásadu, že rána nemusí být tvrdá, ale „potměšilá“.

Šampionát v Moskvě přinesl velký nástup asijské odbíjené. Zejména družstva Japonska a Číny přišla s novým pojetím – rychlým a tvrdým volejbalem. Tak se výrazně zvýšily nároky na fyzickou připravenost hráčů – začíná více dominovat síla a výskok. Bránit se těmto trendům jen taktikou a technikou už přestává stačit, byť máme v poli takové borce jako Paulus a Musil.

6. OH 1964 Tokio stříbro

Olympijská volejbalová premiéra v Tokiu byla netrpělivě očekávána sportovní veřejností i odbíjenkářskými reprezentanty. Tým se připravoval několik týdnů v Karlových Varech, trénovalo se dvou- a třífázově každý den a jednou za dva týdny dostali hráči propustku na víkend včetně letenky, aby mohli vidět své rodiny. V přípravě bylo patnáct vyrovnaných hráčů a černého Petra neúčasti si nakonec vytáhli při závěrečné nominaci tři z nich.

Na některé momenty z turnaje vzpomíná Pavčo Schenk: „Přes drobné zdravotní problémy – z družstva vypadl kvůli žloutence Labuda, mě trápilo smečářské rameno a býval jsem v celodenní péči lékařů, přesto jsem byl stále v základní sestavě a turnajem jsme procházeli vítězně, i když občas s komplikacemi. Po hrozném nerváku jsme porazili USA 3:0, ale sety jsme vyhráli nejtěsnějším rozdílem.

Přesto jsme turnajem kráčeli vítězně až do finále, překvapením byla prohra SSSR s domácími Japonci. Ve finálovém utkání jsme prohrávali s Rusy 0:2 na sety, ale velkou bojovností jsme vyrovnali na 2:2. V rozhodujícím setu jsme ze začátku dokonce vedli. Zlom nastal po našem nepovedeném útočném signálu a set a utkání jsme ztratili. Prohra 2:3 znamenala, že o pořadí na medailových místech rozhodovalo skóre – naše bylo stříbro, zlato patřilo Sovětům a bronz domácímu Japonsku. Po tomto utkání s Rusy jsme se střetli s našimi soupeři ve sprchách, když za mnou přišel jeden z ruských hráčů – Vosko-bojnikov, který po všech stránkách naplňoval svojí figurou představu „nadupaného atleta“. Prohlédl si moje útlé tělíčko a prohlásil: „ty strašný člověk“. Stále nemohl pochopit, jak jim se svými dispozicemi mohu dělat na hřišti takové problémy.“

7. MS 1966 Praha zlato

Po stříbru v Tokiu bylo mistrovství světa v Praze přijímáno s velkým očekáváním. Počet členských států FIVB každoročně rostl a poprvé se zde hrála kvalifikace. Reprezentační tým se poctivě připravoval a sehrál velký počet přípravných zápasů s kvalitními soupeři. Musela se také najít hráčská náhrada za legendy, které skončily – Karla Pauluse a Josefa Musila. Naštěstí se podařilo před šampionátem přemluvit Buldu Musila, aby se do mužstva vrátil.

Jeho role hlavního nahrávače a dirigenta mužstva byla nenahraditelná. Tento fakt sehrál kromě výborných výkonů týmu klíčovou roli při zisku zlatých medailí v domácím prostředí.

Šampionát se odehrával v nově postavené Sportovní hale PKO v Holešovicích, kde kromě skupin proběhla i finálová klání. Další skupiny se hrály v Nitře, Jihlavě a Českých Budějovicích. Museli jsme zvládnout těžká utkání již v pražské základní skupině.



Na fotografii mistrů světa 1966 odleva nahoře trenér Václav Matíášek, Václav Šmídl, Vladimír Petlák, Zdeněk Groessl, Antonín Mozr, Josef Smolka, Josef Musil, asistent trenéra Oldřich Kaplan, dole zleva Bohumil Golian, Drahomír Koudelka, Pavel Schenk, Petr Kop, Jozef Labuda a Boris Perušič

Například s Čínou tým již prohrával 0:2 na sety, ve třetím to bylo už 13:14 a soupeř měl mečbol. S Čínou měl náš reprezentační i klubový volejbal časté vztahy již od padesátých let, památný je zájezd Zbrojovky do Číny v roce 1959 a četná přípravná turné Číňanů i v Českoslo-

vensku v letech před mistrovstvím, kde spolu týmy odehrály řadu utkání a tak jsme my lépe poznali hru Číňanů, ale i oni naši.

Do nominace týmu Československa na šampionát se kromě Pavla Schenka dostali i dvacetiletí Drahoš Koudelka a Vladimír



Tým Zbrojovky netradičně v plavkách na pláži Copacabana v Rio de Janeiro

Zajíček, Procházka, Petlák, Ovesný, Derka, Handlíř, Uhrek a hrající trenér Karel Lázníčka. Duší zájezdu byl dlouholetý sekretář Láďa Herka.

Nutno poznamenat, že zájezdu předcházely dva výtečné zápasy s CSKA Moskva (tehdy nejlepší klubový tým Evropy) a reprezentací

SSSR před světovým šampionátem. Hrál se venku před plátnem letního kina na Stadioně a dodnes nepřekonané návštěvy až sedmi tisíc diváků na klubový volejbal v Brně pomohly s financováním cesty. Výhry 3:2 s CSKA a prohra 2:3 se SSSR byly senzací a odměnou divákům.





ME 1985 – zleva nahoře asistent trenéra Nekola, trenér Lázníčka, Prieložný, Krejčí, Kaláb, Mikyska, náhradník Melichar, Šmíd, Barborka, masér Pousta, lékař Pávek, dole zleva Bláha, Černoušek, náhradník Rajský, Jamka, Strumienský, náhradník Rybníček, Novotný a Chrtianský.

Kapitán Cyrda Krejčí, vyhlášený jako nejlepší hráč mistrovství Evropy, na podobnou otázku pro MF Dnes po návratu ze šampionátu odpovídal: „Dva roky může být dlouhá doba. Před několika lety se v mužstvu objevilo několik dvoumetrovných hráčů. Potřebovali čas, aby dokázali své přednosti prodat. Ten čas už běží. Přibyli k nim další. Když jsem před šesti lety začal reprezentovat, byl jsem se svými 197 centimetry druhým nejvyšším hráčem. Dnes, když vedoucí připravuje sestavu pro fotografování a zavelí: Malí do dřepu, tak jdu do dřepu. Málo platné, ve světovém volejbale se stále více prosazují dvoumetroví a vyšší hráči. My jsme se tomtuto trendu konečně dokázali přizpůsobit. Druhým faktorem je psychika. Podle mého názoru rozhodla o výsledku většina utkání psychika. Někdo namítne: Jakápak psychika, kdo umí, ten umí. Odpovím otázkou: A co

když umí všichni? Ve volejbale nejsou remízy. Vyrovnané zápasy pak vyhrává ten, kdo si více věří. V dnešní Evropě je šest sedm vyrovnaných týmů, na něž připadají dvě medaile. Ta třetí je vyhrazena pro Sovětský svaz, který je v současnosti výrazně nejlepší. Uvedu příklad. K prvnímu zápasu na mistrovství jsme nastupovali proti Polákům, kteří si dělali naděje na celkové prvenství. S námi navíc dlouhá léta neprohráli. Věřili si, snad až příliš, hráli rutinně, naše nadšení neměli čím přehrát. Prohráli a trvalo jim několik zápasů, než se dokázali vzpamatovat a získali aspoň čtvrté místo. A nám dodalo vítězství tolik sebevědomí, že jsme se nezlomili ani po hladké porážce od Sovětského svazu. Při večeri jsem pronesl: Do konce mistrovství už neprohrajeme ani zápas. Dřív by se spoluhráči těmto slovům jen útrpně zasmáli, nyní to brali jako hotovou věc.“

4 Příběh Karla Lázničky



Karel Láznička je osobou, kolem které se točí celá tato kniha. Už v roce 1952 se stal v Brně hrajícím trenérem, od vojny v ATK Praha byl platným hráčem reprezentačního mužstva, s ligovým hraním se rozloučil v roce 1965 mistrovským titulem a jako hlavní trenér působil u brněnské Zbrojovky až do roku 1990. V dalším roce vedl reprezentační mužstvo Rakouska a ještě v letech 1992–1994 pomáhal TESLE resp. Lokomotivě Ingstav Brno s postupem do extraligy. Volejbal neopustil ani ve vyšším věku, až do roku 2005 trénoval muže a ženy Šlapanic, týmy hrající krajský přebor.

Jaké jsou milníky sportovní kariéry člověka, který volejbalu zasvětil celý život a zasloužil se v Brně dílo, které nemá obdoby? Hráče a reprezentanta, mistra světa a Evropy, který následně jako trenér vybudoval v Brně tým, který sbíral řadu let mezinárodní úspěchy jako na běžícím pásu. Přivedl k volejbalu

a vychoval tolik výborných hráčů jako málokdo, z nichž ti nejlepší jako Schenk, Petlák, Koudelka aj. se stali legendami a zasloužili se o největší úspěchy československé odbíjenkářské historie.

Od dětství chodil do šlapanického Sokola, kde dostal gymnastické základy a všestrannost mu přinesly další sporty, kterým se věnoval – zejména basketbal, fotbal, atletika, plavání a také volejbal, který nakonec zvítězil. Od patnácti hrál volejbal za muže Šlapanic, přelom znamenala základní vojenská služba v pražském ATK, kdy se stal členem národního mužstva a už v roce 1952 si přivezl z MS v Moskvě stříbrnou medaili. Přičinil se o dva tituly mistrů Evropy v roce 1955 a 1958. Jeho hráčským vrcholem byl titul mistrů světa, kdy se jako opora týmu výrazně zasloužil o zlato 1956 z Paříže. Získal zde ocenění pro nejlepšího smečáře celého turnaje. Uvítání týmu mistrů světa po návratu ze šampionátu v Praze davy fanoušků bylo nezapomenutelné.

Karlovo osudem se stalo Brno, po vojně se vrátil domů a městu a volejbalu zůstal věrný celý život. Jako hráč i trenér byl náročný k sobě i jiným, věřil, že cesta k úspěchu vede jen přes tvrdý a náročný trénink. Nebyl liberálem, vyžadoval disciplínu a chtěl po všech hráčích, aby volejbalu odevzdávali vše a naplno jím žili. Základy sportu dostal v Sokole a každý jeho trénink začínal pozdravem a nástupem a každý tak končil. Sám k tomu říkal: „To já považuji za normální. Nějak trénink zahájit musíte. Nestačí jen zavolat, kluci pojďte sem, já vám něco řeknu. Hráče si jednoduše svolám a hned jim řeknu, co bude náplní tréninku. Na konci všechno zhodnotím a řeknu co je čeká příště. Já jsem vždy vyžadoval pořádek a pracovitost. To byly moje metody, do kterých se někdy promítl cukr a někdy bič. Bič v tom, že jsem vždy sázel na dobrou fyzickou připravenost a hráče jsem fyzicky

trénuje, tam se bude i lépe hrát. Věřit, že Češi mají k odbíjené více talentu než Japonci nebo Němci, je absurdní.

Tím tedy odsuzuješ československou odbíjenou do pozic, které zaujala po posledním mistrovství světa? Což tu není jiné východisko? Třeba vyšší intenzita tréninkové jednotky, třeba taková, že by vydala za dvě tréninkové jednotky v Japonsku? A co lepší metodika tréninku? Co bys vůbec udělal, kdybys měl jako trenér národního mužstva absolutní moc a mohl věci volejbalové u nás zařídit po svém?

Šel bych asi japonskou cestou. Omezil bych naše soutěže. Neměly by být vrcholem, navíc zabírají příliš mnoho času. Ani špičkové soutěže nejsou vyrovnané. Často se v nich utkávají soupeři rozdílné výkonnosti. Některá špičková mužstva nehrají třeba celý měsíc skutečně těžký zápas. To je svádí, aby netré-

novala příliš intenzívně. A navíc jim pak chybí zkušenost z těžkých zápasů. Nikdy nepodceňuji ani jediného soupeře, ale trenér musí vědět, který zápas jeho svěřencům něco dá a kde si jen pohrají.

To jsou dost nelítostné názory. Hodí se vůbec do našeho prostředí, které má spíše improvizачní znaky a ve kterém se div nepyšíme, jak proorganizované máme soutěže a jak jsou masové?

Ptal ses, co bych dělal, kdybys měl absolutní moc. Stejně ji mít nebudu. Určitě by všechny mé požadavky narážely na odpor. Ale takových úskalí je více. U nás se třeba do omrzení bude tvrdit, že trénink má být pestrý, přitažlivý a bůhví jaký ještě. Ale ve vrcholné odbíjené to není možné. Tam se musí natrénovat některé prvky do absolutní dokonalosti.



Momentka s památného utkání Zbrojovky s CSKA Moskva 3:2 v roce 1965. Na straně soupeře hrálo osm hráčů z týmu mistrů světa 1962, utkání v Brně na Kounicově ulici sledovalo neuvěřitelných sedm tisíc diváků.

jsem se takhle narodil, ale drželo se mě to celý život a zejména později v podnikání mi to hodně pomohlo.

Karel proti šesti

To byla Láznickova parádní disciplína v jeho nejlepších letech a ještě po čtyřicítce, kdy by většina hráčů už byla ve volejbalovém důchodu.

Kdo neviděl, tak neuvěří. Kdo slyšel, nechápal a zdráhal se uvěřit, přesto to byla pravda.

Karel hrál na hřišti sám a mohl hrát třikrát za sebou. Na druhé straně sítě stálo šest hráčů, kteří mohli hrát podle pravidel všechno kromě ulívky do třímetrovky.

Až tak zhruba do roku 1965 se nehrálo bagrem a teprve pár let potom se teč na bloku přestala započítávat a po teči mohl hrát tým ještě třikrát, jako bez teče. Dokud se nehrálo bagrem, tak se většinou servis přijímal na prsty.

První památné utkání se uskutečnilo myslím v roce 1958 po ME v Praze, kde muži zvítězili a ženy získaly stříbrnou medaili. Na závěrečné recepci se muži i ženy vzájemně škádlili a popichovali a ženy si utahovaly z mužů, že vyhráli se štěstím a že ony jsou vlastně lepší než chlapi. Vypila se nějaká ta láhev vína a když už Karel ty řeči nemohl poslouchat tak povídá: „Co to tady vy kvočny povídáte, kdyby na to přišlo, tak vás porazím úplně sám.“ Spor o to, kdo je lepší, se vyhrotil a domluvilo se na další den vzájemné utkání Karla s ženským národákem, které to mělo rozhodnout. No a Karel je porazil 2:0. A bylo po řečech.

Karel měl vynikající estonské podání, které hrál různým způsobem a uměl ho výborně umísťovat. Servisem dal vždy soupeři několik přímých bodů. Také dobře četl hru a pokud nedal eso, dařilo se mu hru soupeře předvídat a většinou brzy udělal ztrátu. Jako smečář měl dobrou techniku, dokázal přijmout servis, nahrát si a většinou udělat bod nebo ztrátu.

Do historie vstoupilo jeho další utkání tohoto typu. V roce 1963 získal zbrojovacký starší dorost poprvé titul mistra republiky. Hrál v něm i Petlák a Drahoš Koudelka, hráči, kteří jako dvacetiletí získali za tři roky v Praze titul mistrů světa. Ale také Petr Schenk, Zajíček a jiní.

Za dva dny po návratu do Brna je čekal venku na Kounicově odpolední trénink. Karel už seděl nějakou dobu předtím v šatně a připravoval „sako“ a sítku s míči. První dorostelec vešel do šatny a začal se převlékat. Pak vstoupil další a povídá tomu prvnímu: „Ahoj mistře.“ Ten opáčil: „Nazdar mistře.“ Pak přišel další a vylétlo z něho: „Nazdar mistři.“ A tak se tam „mistrovalo“, dokud nebyla plná šatna hráčů. Karel seděl a dlouho nic neříkal. Po nějakém čase, když toho „mistrování“ byla pořád plná celá šatna, se podíval na hodinky, zbrunátněl, naběhla mu žíla na spánku a povídá: „Do prdele, vy tady jenom mistrujete a už jste měli být pět minut venku nastoupení na lajně, protože začal trénink. Já vám ukážu, jací jste mistři. Budu hrát proti vám.“ A tak to taky bylo a Karel je porazil 2:1.

Podobně porazil řadu jiných lepších nebo horších týmů – reprezentační tým československého letectva, občas dorost Zbrojovky a jednou před besedou v Bučovicích místní tým mužů z krajského přeboru. Okresní stranický tisk to zcela nepochopil a druhý den zde vyšel článek, že soudruh Karel Láznicka zesměšnil volejbalové soudruhy z Bučovic a zakončil to větou: „Tohle už příště nedělej, soudruhu Láznicko.“

Podobné zápasy Karel občas, většinou jako sázku, sehrál i v zahraničí. Například takhle porazil sám v roce 1966 při jihoamerickém turné ve venezuelském Caracasu místní tým. Karlovou obětí se stal mimo jiné i reprezentační tým házenkářů, mistrů světa z roku 1967, který se společně s volejbalisty připravoval v Nymburce na OH 1972 v Mnichově. Ty nenapadlo nic lepšího, než o volné neděli Karla vyzvat a vsadit se s ním o bečku piva.

5 Legendy a další osobnosti

Celá mimořádná historie volejbalové Zbrojovky je spojena s osobou Karla Lázničky.

V letech 1952–1965 byl hrajícím trenérem ligového týmu a potom, když jako hráč skončil, a to až do roku 1990, i jeho hlavním trenérem. Zůstal věrný svému klubu a městu neuvěřitelných 71 let, kdy ukončil své trenérské působení.

Byl to on, kdo přivedl do svého týmu všechny hráče, trénoval je, učil je volejbal a vychovával. Svým náročným přístupem (stejně náročný byl ale i sám k sobě) z řady z nich udělal nejen velmi dobré ligové hráče, ale z těch nejlepších reprezentanty a legendy nejen brněnské, ale celé československé odbíjené. Stvořil legendární dorost, který se stal na více než deset let základem mužstva, které sbíralo vavříny na domácí i mezinárodní scéně. Jeho nejlepší hráči byli oporami reprezentačního mužstva, které se stalo mistrem světa a spoustu let vozilo medaile z olympiády, mistrovství světa a Evropy. Řada jeho svěřenců skončila jako úspěšní trenéři.

Zde uvedená jména jsou především hráčskými legendami a reprezentanty, kteří získali nějakou medaili na významné světové soutěži – OH, MS a ME. Myslím, že třemi nejlepšími hráči v historii Zbrojovky jsou Pavel Schenk, Drahoš Koudelka a Vladimír Petlák. Hned za ně se řadí světový talent i enfant terrible Jaroslav Stančo a Milan Řezníček, který byl klubu věrný celých deset let. Luboš Zajíček a Tonda Procházka byli připraveni klubem pro reprezentaci, kde získali medaile na OH a ME, a jejich další část kariéry pokračovala u Luboše v Dukle Liberec a u Tondy ve Škodě České Budějovice. Cyril Krejčí začínal ve Zbrojovce u Karla, Karel z něho udělal kapitána národního týmu, který přivezl z ME 1985 domů poslední mužskou medaili. Členem tohoto týmu byl i Bronislav Mikyska. Vlasta Vykydal

a Mirek Čada hráli ve Zbrojovce v základní sestavě neuvěřitelných patnáct a šestnáct sezón. Vlasta byl prvním v naší zemi, který pod Karlovým vedením začal hrát v systému na jednoho nahrávače a prokázal Zbrojovce neocenitelné služby. Mirek Čada jako Karlův šlapanický soused je pokračovatelem a nositelem odkazu jeho trenérské a volejbalové filozofie dodnes. I když ne zcela beze změny, doba se za ty roky hodně změnila. Z hráče se stal Karlův trenérský asistent, který po roce 1989 předsedal jako hlavní trenér k něžnějšímu pohlaví, kde prožil neuvěřitelnou kariéru a dodnes je hlavním trenérem ve VK Prostějov. Má za sebou mimo jiné sedmnáct titulů mistra republiky.

Zdeněk Václavík přišel do Zbrojovky už v roce 1962 a volejbalu je aktivně věrný dodnes. Jako hráč, byť ne základní sestavy, byl u všech největších úspěchů do roku 1972. Následně byl profesionálním trenérem dorostu v SVS Brno a po roce 1990 i trenérem ligového týmu. Má zásadní zásluhy na vzniku a legislativním ukotvení beach volejbalu v naší zemi a zasloužil se o vybudování jeho areálu u Sokolského koupaliště na brněnské přehradě. Zdeněk Haník začínal v Brně, a byť jak sám s oblibou říká, že ne se všemi Karlovými názory souhlasil, po několikaleté přestávce v ligovém Nymburce vyslyšel Karlovo přání a do ligového Brna se vrátil, aby následně s celou partou hráčů přinesl do Brna v roce 1990 dosud poslední ligový titul. Jako trenér reprezentace mužů měl velmi blízko k medaili na ME v Ostravě v roce 2000. Jeho volejbalová kariéra dosáhla vrcholu v letech 2010–2017, kdy stál v čele Českého volejbalového svazu.

Jarda Šamšula je symbolem věrnosti volejbalu a klubové Zbrojovce (a jejím následovníkům). Jeho věrnost trvá od roku 1968, kdy nastoupil do žákovské přípravy, dodnes.

Trénoval mládež a po roce 1990 i ligový tým a trenérsky se řadí mezi osobnosti odchované a inspirované Karlem Lázničkou.

K dobrému fungování klubu patří nejen hráči a trenéři, ale i další lidé. K těm nezapomenutelným osobnostem patří Vladimír Herka, jeho dlouholetý sekretář, který byl organizačně i jazykově velmi schopný a staral se o většinu oddílové agendy. Od zájezdu do Číny v roce 1959 až do roku 1988 byl jeho předsedou František Böhm, který reprezentoval klub navenek a snažil se pro něj zajišťovat co nejlepší materiální podmínky. Nedílnou součástí klubu a výboru byl legendární hlasatel

Polda Jebáček, který byl rovněž výborným mezinárodním rozhodčím, kde dostal šanci pískat i některé významné světové zápasy. Prof. Miroslav Toman byl dlouholetým lékařem ligového týmu, lidským a přátelským člověkem, který se nám hráčům i v pozdějších letech jako pediatr staral o naše potomky a jako člen výboru dohlížel nad studijními výsledky některých hráčů. Později ho vystřídal jeho syn Jirka Toman.

Zde jsou spolu s Karlem Lázničkou největší legendy brněnské volejbalové historie. Zleva Pavel Schenk, Drahomír Koudelka a Vladimír Petlák.



2. Tři reprezentační trenéři Pavla Schenka



Zleva Josef Brož, Václav Matiašek a Karel Lázníčka

Pavel Schenk nasbíral za svou reprezentační kariéru více než čtyři sta startů za národní tým. Byl u většiny největších úspěchů mužstva a během jedenácti let hrál pod třemi trenéry – Brožem, Matiaškem a Lázníčkou. Každý z nich byl jiný, měl jiný přístup a měl i jiné výsledky.

Pavčo na ně s odstupem času vzpomíná: „Mým prvním trenérem byl Josef Brož. Byl to mistr světa z roku 1956, elegán, vždy s odstupem od hráčů, nepřístupný jiným názorům a bez toho, že by během zápasů dával najevo nějaké emoce. To mu vyneslo přezdívku „Šalomoun“. Když nastoupil k týmu v roce 1962, měl s hráči individuální pohovory, vyslechl si jejich názory a všem bez rozdílu vysvětlil, že nic neumí. A to měl v týmu šest mistrů světa. O všem rozhodoval naprosto sám a názory hráčů ho nezajímaly. Pod jeho vedením tým získal stříbro na MS 1962 v Moskvě, stříbro na OH 1964 v Tokiu a páté místo na ME 1963 v Bukurešti, kde podcenil nástup nové techniky „bagru“ a učil se ho až během šampionátu. Jeho naprostým opakem byl Václav Matiašek, který ho před MS 1966 v Praze ve funkci vystřídal. Všechno bylo povoleno. Neexistovala žádná kontrola dodržování večerky ani počtu zkonzumovaných piv. Část problémů přenášel na druhé-

ho trenéra a ustanovil jako poradní orgán v týmu tzv. „radu starších“. Ta byla složena nikoliv podle věku, ale tvořilo ji šest hráčů s nejlepší výkonností, kteří měli v podstatě účast na šampionátech a reprezentačních akcích jistou. Nekladl na nás žádné vyšší nároky a tak se stalo to, co jsem za třicet let trénování nikde jinde nezažil. Museli jsme se jako hráči obrátit na trenéra s výzvou, aby zvýšil náročnost tréninků. V praxi se trenéři spíše občas setkávali se žádostí opačnou. Matiašek vstoupil do volejbalových dějin i tím, že na OH 1968 v Mexiku zapomněl na zápas s Japonskem a dostavil se na něj pozdě za stavu 0:2, a to společensky unaven. Tým dokázal tento zápas zvrátit a vyhrát nakonec 3:2. Pod jeho vedením jsme získali bronz na Poháru světa 1965 ve Varšavě, stříbro na ME 1967 v Turecku, bronz na OH 1968 v Mexiku a zlato na MS 1966 v Praze. Bez toho, že bych chtěl tomuto trenérovi ublížit, měl především hodně štěstí a soudrzný a samostatný kolektiv, který věděl, co chce. Na straně druhé měl asi nejmenší zásluhu na dosahovaných výsledcích a přitom byl jeden z neúspěšnějších. Karel Lázníčka byl kapitola sama o sobě. Vedl mě čtyři roky v reprezentaci, objevil mě pro volejbal a byl mým klubovým trenérem „náročných“ deset let. Měl

prvním hodem olympijské zlato v Helsinkách. Danin vítězný oštěp vstoupil do dějin a po ukončení závodní kariéry skončil jako násada domácího smetáku, který Emil používal v jejich bytě k úklidu.

Líba splnila nominační limit a měla letět také na olympiádu do Helsinek. Klasický příběh, který jste viděli na plátně, probíhal asi takto. Prvním letadlem měla letět Dana, Standa Jungwirth a největší hvězda československé výpravy, olympijský vítěz z Londýna Emil Zátopek. Letadlo bylo zcela plné. Emil nastoupil a když zjistil, že tam není jeho kamarád a výborný půlkař Jungwirth, který byl kvůli svému životenskému původu u komunistů v nemilosti, nevěřil ujištění vedení, že za nimi Jungwirth přiletí zítra dalším letadlem, odmítl odletět a šel Jungwirtha hledat. Našel ho a vedení sdělil, že bez kamaráda neodletí. První letadlo mezitím odletělo do Finska, na letišti čekalo několik desítek televizních štábů z celého světa hlavně na největší hvězdu Zátopka, a když ho neviděli, zklamaně odcházeli, aniž kladli nějaké dotazy dalším našim sportovcům. Ukonejšil je pouze příslib vedení, že Zátopek určitě dorazí další den. Zátopek ale tvrdohlavě trval na tom, že bez Jungwirtha neodletí a celá situace hrozila blamáží a mezinárodním skandálem. Komunisté nakonec museli ustoupit a Zátopek tak stál druhý den s Jungwirthem na schůdcích letadla. To ale bylo plné do posledního místa, kromě sportovců tam bylo i hodně funkcionářů, trenérů a kontrášů. Úkol zněl: vyhodit dva z lidí, kteří už v plném letadle seděli, protože Zátopek musel odletět. Kontráše vyhodit nemohli a tak vedení nakonec ukázalo na Líbu Žákovou a brněnského překážkáře Milana Tošnara. Ti po malém zdráhání a nátlaku vystoupili, ale po zbytek života jim při vzpomínkách na tyto okamžiky zůstala hořká pachuť. Vždyť kolikrát za život má sportovec šanci bojovat na olympiádě? Co by se asi stalo, kdyby vystoupit odmítli? Myslím, že by byli vyneseni násilím.

Ale udělali to a Zátopkovi v Helsinkách vstoupili do dějin.

Sportovci v té době byli jedna velká rodina a Zátopkovi museli být Líbě i trochu vděční. Líba už byla těhotná a čekala Zdeňka a Emil jí jako známý experimentátor míchal nejrůznější iontové nápoje. Líba sportovala i ve vysokém stupni těhotenství a když se Zdeňek v porodnici u Šilhanů v Žabovřeskách narodil, vážil jen 2,15 kg. Doktoři se prý na něho chodili dívat jako na raritu a přezdívali mu „Gándhí“ a jeho babička se při pohledu na něj neubránila slzám, protože nevěřila, že přežije další tři měsíce. Škoda, že s touto historkou přišel Ciki až po ukončení kariéry. Přezdívka Gándhí místo Ciki by dnes zněla asi více exoticky. No a abych nezapomněl, Dana Zátopková Zdeňkovi ještě přivezla z Melbourne nafukovací míč s klokany a on tak mohl od malička pinkat o zed'. Člověk si neuvědomuje, že někdy stačí málo a dějiny by vypadaly jinak. Líbě je dnes přes 95, je stále nesmírně vitální a když pro oštěpařský loket přisedlala před OH 1956 v Melbourne na volejbal, tak jsme ji pak ještě později, i po padesátce, mohli vidět skotačit za Univerzitu Brno s mladýma holkama.

8. Kondra

Jak vznikla volejbalová přezdívka Kondra?

Když se letmo podíváte do příloh s adresářem jmen hráčů A-týmu Zbrojovky, kteří zde kratší nebo delší dobu působili, zjistíte, že velká většina z nich má nějakou přezdívku. Některé se odvíjejí od zkratk jmen, někteří ji podědili po starším bráchovi – Malý Řízek, Mladý Máca apod. Vznik jiných jako např. Had se tady nedají zveřejnit, ale pouze naznačit, co přezdívka, to vlastní příběh, který si žije svým životem. Bořa to má po strejdovi, Fred to nachytl na Pokladu na stříbrném jezeře, nahrávač Zabiják (Švestka) měl tak „tvrdou“ smeč, že se odrazil od balónu zpátky, Olda Čapka (Fakoš) říkal všem tak dlouho „vy fakoši“, až mu to zůstalo. Vaskova (Košťál) muskulatura se blížila té vynikajícího



Karikatura reprezentantů Československa – Berlín 1969. Trenér Karel Láznička jako dirigent vpravo dole, nahoře Petlák první vlevo, Pavel Schenk třetí vlevo, Drahoš Koudelka pátý vlevo, Procházka dole první zleva.

jsem ale my mladší, jako obvykle po tréninku, šli za holkami na diskotéku do Melodky. Někdo mě „napráskal“, Karel si mě v pátek zavolaal a povídá: „Co jsem tady nebyl, tak ti nějak vyrostl hřebínek. To ti předeepsal doktor, že máš jít ten pochroumaný kotník večer roztancovat?“ Pak už jsem si dal pozor.

Karel nebyl žádný liberál a vědom si určitě svých mladších hráčských let a co asi také občas sám dělal, věděl, že musí dát hráčům důvěru, ale přesto je nezbytné občas některé věci kontrolovat.

Když jsem se při psaní této knihy krátce potkal se Zdeňkem Haníkem, položil jsem mu otázku. „Zdeňku, víš co je to boxerský klub?“ Zdeňek se zachechtal a opáčil: „Tys dostal taky?“ Já na to: „Já ne, ale ne proto, že bych vždy a vše dodržoval, ale možná jsem měl jenom štěstí, že mě Karel nenachytal.“

Přemýšlel jsem, jestli mám tuhle kapitolku do knihy vůbec zařadit a napsat. Ale pak

jsem se rozhodl to udělat, protože jsem přesvědčen, že k našemu reálnému příběhu to také patří.

Karel byl kus chlapa s obličejem a krátce střiženými vlasy, který vizáží mohl připomínat boxera. Nevím, jak to všechno vzniklo, ale jednou jsme jeli autobusem na zahraniční zájezd, Karel jako kápo sedával vždy vpředu naproti výstupním dveřím a náš autobus zastavil na pasové kontrole. Dveře se otevřely, dovnitř vstoupil starší důstojník, přehlédl nás zkušeným pohledem, viděl hlavně Karla a za ním skupinu mladíků v pohodlném sportovním oblečení a zahlaholil: „Vy jste boxeři? Tým Uhelných skladů Praha máme nahlášený až na odpoledne. Co tu tak brzo děláte?“ My mladší, co jsme seděli dále od dveří, jsme se mohli potřást smíchy. A tak od těch dob byl ten „boxer“ s Karlem již dále spojován, zvláště když to potvrdila i tahle historka.

Na našich častých sportovních výjezdech doma i v zahraničí Karel zejména před

Ing. Milan Bučík

(narozen 3. 8. 1952 v Hranicích na Moravě)



V letech 1973–1981 byl stabilním hráčem A-týmu volejbalové Zbrojovky a podílel se mimo jiné na titulu MR 1974 a na stříbru v PMEZ 1975.

S volejbalem začal relativně pozdě, až v 16 letech v TJ Krnov pod vedením trenéra Josefa Pavlíčka, kde hrál dorosteneckou ligu. Předtím ale řadu let aktivně sportoval, hrál závodně kopanou, věnoval se atletice i dalším míčovým sportům.

Po maturitě na SVVŠ odešel v roce 1970 do Brna studovat počítače na FE VUT. Rok hrál ještě dorosteneckou ligu a potom přestoupil do Slavoje Juliánov, čerstvého postupujícího do I. NL mužů. Zde získával cenné herní zkušenosti, stejně jako o rok později v nově utvořeném týmu Techniky Brno. V létě 1973

ho oslovil Karel Láznička a nabídl mu přestup do Zbrojovky Brno. Přes velkou konkurenci se mu podařilo prosadit se hned po příchodu do základní sestavy týmu. Byl členem několika reprezentačních výběrů, v roce 1977 i členem reprezentačního A-týmu Československa a účastníkem kvalifikace ME 1977 v Belgii. Kvůli četným distorzím obou kotníků musel v roce 1981 předčasně ukončit kariéru vrcholového sportovce.

Po odchodu ze Zbrojovky hrál ještě několik let druhou ligu za Spoje a Zetor Brno. Po vojenské službě v Dukle Liberec nastoupil v Brně do Kancelářských strojů, kde během několika let získal dobré základy v oblasti operačních systémů a tvorby software. V roce 1982 začal pracovat ve výrobním družstvu Vkus Brno, kde o něco později založil závod výpočetní techniky a prostřednictvím různých projektů dokázal sám nahrazovat několikamilionovou ztrátu výrobního družstva svými projekty a prodejem SW vybavení. V roce 1988 se mu podařilo dovést ze zahraničí za deset milionů dolarů CAD/CAM systém pro modelování a konstrukci stříhů oděvní výroby španělské firmy Investronica a uvést ho do provozu. Byl (patrně) prvním, komu se podařilo do Československa v rámci této dodávky dovést první 32-bitové osobní počítače, v té době zakázané je dovážet do socialistických států kvůli COCOM.

V roce 1988 založil disketovou službu PC-DIR a prodával ji úspěšně skoro tisícovce největších podniků v tehdejším Československu. Hned, jak to umožnila nově vznikající legislativa, začal od roku 1988 podnikat v rámci akciové společnosti i jako fyzická osoba. Několik měsíců po listopadové revoluci 1989, vzhledem k novým zákonům, založil v květnu 1990 svoji první obchodní společnost. Z prodejce počítačů, sítí a vlastního ekonomického SW se za tři roky z firmy stal úspěšný systémový integrátor, dodavatel sítí, serverů

a HW infrastruktury a zejména software SAP pro nejúspěšnější světové firmy s obratem několik set miliónů Kč a to převážně ve službách. Firma vchovala téměř stovku konzultantů SAP a realizovala více než čtyřicet velkých projektů.

V roce 1996 se firmě PC-DIR podařilo jako první v Evropě implementovat systém SAP pro 500 uživatelů na bázi serverů Compaq a SW Microsoft Windows NT. Umožnila tak firmě Microsoft vstup na světový trh v oblasti víceuživatelských systémů pro velké korporace, který byly do té doby téměř výhradně provozovány pod operačními systémy UNIX. Milan Bučík si za to vysloužil poděkování od CEO Microsoftu Billa Gatese a následně i Steva Balmera včetně pozvání na oběd.

V roce 1996 absolvoval Milan Bučík několika-týdenní stáž na Harvard university a MIT v Bostonu u profesora Donovana (poradce několika amerických prezidentů a autora klasických děl IT – Operační systémy a Data-bázové systémy) na téma Business Process Reingeneering (BPR).

Během svých podnikatelských let podporoval Milan Bučík sponzorsky nejružnější společensky prospěšné činnosti. Pomáhal rovněž brněnskému mužskému volejbalu a několik let dělal hlavního sponzora volejbalového družstvu žen PC-DIR KP Brno, který v té době trénoval jeho spoluhráč ze Zbrojovky Miroslav Čada.

Milan Bučík je ženatý, s manželkou Evou mají syny Petra a Marka a těší se společně z pěti vnoučat.

Po prodeji své hlavní firmy PC-DIR v roce 2000 japonským investorům je již 25 let rentiérem a věnuje se svým finančním, realitním a jiným projektům. Hraje více než dvacet let

golf, kde se stará s několika spolupracovníky o Region Senior Tour Morava (RSTM), kterou hrají stovky hráčů většinou z Moravy. Je administrátorem webu www.rstm.cz a aktivním tvůrcem jeho obsahu. Rád od mládí cestuje a o svých cestách do více než 130 zemí světa za poznáváním i golfem, píše v rubrice <https://www.rstm.cz/golfovestripky-ze-sveta/>.

Aktivně se stará o historický odkaz volejbalové Zbrojovky, po dohodě s Volejbalem Brno začal od roku 2024 prezentovat na jeho webu řadu dokumentů, fotografií a videí, které svým rozsahem převyšují vydanou knihu Zlatá doba nejen brněnského volejbalu (aneb Příběh Karla Lázničky) a tento web umožňuje sdílet tyto informace nejen s volejbalovými spoluhráči a příznivci volejbalu, ale i se širší sportovní komunitou – <https://www.volejbalbrno.cz/o-klubu/historie>.



Přezdívký hráčů (abecedně)

Přezdívka	Jméno
Arkus	Koudelka Mirek
Bača	Stejskal Igor
Bak	Bučík Milan
Bendžo	Toman Jiří
Bořa	Turek Miroslav
Cibula	Koudelka Drahoš
Ciki	Cikrdle Zdeněk
Cyrda	Krejčí Cyril
Čadič	Čada Miroslav
Derkulin	Derka Jiří
Drobek	Peter Jiří
Fakoš	Čapka Oldřich
Ferda	Šrámek Leoš
Fred	Reich Miroslav
Gento	Hrazdíra Josef
Golem	Petlák Vladimír
Gomba	Knoflíček Marek
Gregy	Gregor Aleš
Had	Procházka Antonín
Hádlo	Hádlík Pavel
Hujda	Haník Zdeněk
Kazda	Stříbrný Bořivoj
Kiřa	Svítil Tomáš
Klacík	Zach Jiří
Kondra	Olšan Zdeněk
Krulda	Krulíček Jan
Kukin	Koukal Pavel
Laso	Rotrekl Pavel
Lázňa nebo Lupič	Láznička Karel
Lexa	Handlíř Leopold
Lexa (Mladý)	Handlíř Petr
Lipázlo	Lípa Daniel

Přezdívka	Jméno
Máca (Mladý)	Macek Roman
Máca (Starý)	Macek Josef
Master	Chlup Zdeněk
Melda	Melichárek Zdeněk
Miki	Mikyska Bronislav
Náčelník	Plavec Pavel
Osík	Flaišinger Osvald
Oves	Ovesný Zdeněk
Palda	Palínek Michal
Patec	Hovorka Tomáš
Pavčo	Schenk Pavel
Pisa	Pisařík Jaroslav
Polda	Jebáček Leopold
Ryba	Rybníček Jiří
Řízek (Malý)	Řezníček Pavel
Řízek (Velký)	Řezníček Milan
Sam	Samek Vladimír
Stanko	Stančo Jaroslav
Stryk	Šimáček st. Jiří
Šambárt	Svoboda Jiří
Šamec	Šamšula Jaroslav
Šimako	Šimáček Jiří
Štajnec	Steiner Miroslav
Ťop	Schenk Petr
Vasko	Košťál Jaroslav
Voda	Vodička Milan
Vykec	Vykydal Vlastimil
Zabiják	Švestka Jiří
Zajcev	Zajíček Dušan
Zajda	Zajíček Lubomír
Zilda	Zillich Vlastimil
Žanek	Šrámek Jan



Kniha „Zlatá doba nejen brněnského volejbalu aneb Příběh Karla Lázníčky“ se snaží autenticky přiblížit dané období, není jen výčet výsledků, medailí a statistik, ale najdete v ní i řadu historek, novinových článků, vzpomínek a názorů. Snaží se ukázat, že tehdejší generace hráčů, která milovala svůj sport, dokázala nejen tvrdě bojovat a trénovat, ale také žít normální životy mladých mužů, kterým nečinilo problém se v dobré volejbalové partě společně pobavit a odvázat.

Vychází až teď, ale měla se napsat tak před čtyřiceti lety, kdy většina těch nejslavnějších ještě žila. Hlavní postavou této mimořádné doby je Karel Lázníčka. Jako hráč získal titul mistra světa i dva tituly mistra Evropy, v Brně i reprezentaci vychoval a řadu let trénoval generaci hráčů, která se výrazně podílela na největších úspěších československého volejbalu. Přivezl domů i naši poslední stříbrnou medaili z ME 1985 v Amsterdamu.

V těch letech nejen Brno, ale celá země, žila naplno volejbalem. Dnes to zní neuvěřitelně, ale tým Zbrojovky a jeho světoví soupeři, dokázali přilákat na kurt na Kounicově ulici sedm tisíc diváků, naplnit při finále PMEZ starý zimní stadion v Lužánkách a v roce 1959 na turné v Šanghaji hrát před šedesáti tisíci diváky na fotbalovém stadionu, kde pořadatelé uprostřed postavili volejbalový kurt.

Samozřejmě nezapomínáme ani na další legendy této doby – mistry světa a olympijské medailisty Pavla Schenka, Vladimíra Petláka a Drahomíra Koudelku a jejich spoluhráče Jaroslava Stanča, Milana Řezníčka, Lubomíra Zajíčka, Antonína Procházku, Cyrila Krejčího a další.

ISBN 978-80-7418-420-8

